

תְּלֵמָא גְבָרִין (ג'י גְבָרִין) וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים קִימִין עֲלוֹוהֵי וַחֲזָא וַיִּרְהַט

בעל הטורים

(ב) והנה שלשה. בגימטריא אלו מיכאל גבריאל ורפאל:

רש"י

היו אורחים צאים, הציא מלאכים עליו צדמות אנשים: (ב) והנה שלשה אנשים. אחד לבשר את שרה, ואחד להפוך את קדוש, ואחד לרפאות את הצרעה, שאין מלאך אחד עושה שתי שליחויות (כ"ד ג, ב), חדע לך שכן, כל הפרשה הוא מזכירן בלשון רבים, ויאכלו, ויאמרו אליו, ובצורה נאמר

ויאמר טוב אשוב אליך, ובהפיכת קדוש הוא אומר כי לא אוכל לעשות דבר לצלתי הפני, ורפאל שרפא את הצרעה הלך משם להציל את לוטו (כ"ד סס), הוא שנאמר ויהי כהוויאס אותם החולה ויאמר המלט על נפשו, למדק שהאחד היה מליל. נצבים עליו לפניו, כמו ועליו מטה מנשה

עיקר שפתי חכמים

זו כי אף שבלא"ה היו צריכים לכוון אליו כמו המפורש ברש"י בפסוק שאח"כ, רק לא ברמות אנשים, ולכך לא הביא גם מלאך רביעי להציל את לוט כיון דאין מלאך אחר עושה שתי שליחות, כי רפואה וחצלה חד הוא:

לקוטי הלכות

- לצאן קדשים שהצדיק רועה אותם הרועים לגשת אל הקדש, ורבים נתרחקו על ידי זה רחמנא לצלן, כמו שפירש (שם ב, יז): עד שיפוח היום וכו' כמו שפירש רש"י שם, עין שם, שהיו ישראל מקרבין לה' יתברך בגדלה וכבוד עד שיפוח היום - שהתגבר המימות היום וכו', ועל ידי זה נחרב הבית. אבל מי שאינו רוצה להטעות את עצמו וחושב על תכליתו הנצחי באמת, אינו שב לאחור בשום אופן בעולם והיה איד שיהיה, רק הוא יושב וממתין ומתעקב אצל הפתח ימים ומננים רבים בחינת והוא יושב פתח האהל כחם היום והבן היטב, כי איתא בדברי זכרוננו לברכה (לקוטי מוה"ר חלק ב' מה) שלפעמים האדם אצל הפתח והוא שב לאחור או שמשפתח ומתפשט או פגגדו הבעל דבר וכו' אבל מי שחושב על תכליתו הנצחי באמת וחס על תיו באמת אינו שב לאחור ואינו זו ממקומו חס ושלום בשום אופן רק הוא יושב וממתין אצל פתח האהל הקדשה שהוא אהל בית המדרש ואהל הצדיקים והקשרים אף על פי שחם היום בוער חס ושלום ועל ידי זה וירא אליו ה' וכו' (עלים לחרופה - מכתב כ"ח)

הלכות - הלכות אישות ד"ה"ט

(A) והוא יושב פתח האהל. לא אוכל להתאפק מעצם אהבתך מלכתב לך מעט ממה שאמרתי בשבת קדש העבר, ותמצית הענין מרמז בפסוק